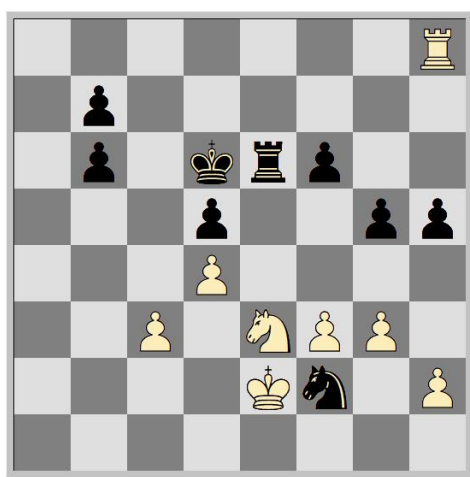

Opstelling en instelling

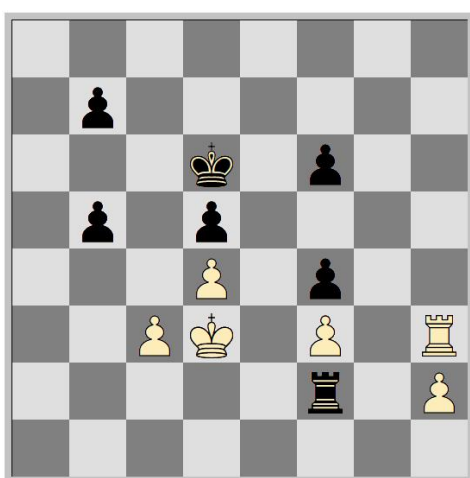
Dat geneuzel over opstelling, vorm, ranglijst en rating een week voor de wedstrijd tegen Krommenie, dat sloeg dus weer nergens op: Frans (totaal uit vorm), Evert (heeft het zwaar) en natuurlijk weer Luc (hoe doet ie het) trokken het team op het droge, met strijd en inzet en een beetje geluk.

Het stond $3\frac{1}{2}$ - $1\frac{1}{2}$ voor ons. Luc en Frans hadden gewonnen. Paul, Louis en Henk hadden het tot remise geschopt. Knap van Henk. Ik kreeg remise aangeboden. Met nog zeven minuten (tegen een half uur voor Krommenie) op de klok. Ruud en Johan stonden niet lekker. Arme Ruud, arme Johan. De verleiding was groot om het toch maar aan die twee over te laten. Co-co-coward dreinde het in mijn hoofd. Waar kwam Bettie Serveert opeens vandaan?

Ik stond een pionnetje voor, een dubbelpionnetje. Mijn paard verdwaalde in de stelling van Krommenie. Ik probeerde te doen zoals ik vroeger vocht: haal je tegenstander naar de grond.

Er stond er nog anderhalve minuut op de klok. Mijn tegenstander had er nog twintig. Hij bleef netjes noteren en bood zo nu en dan remise aan. Ik zag in de gauwigheid **Pf2-d1** maar dacht dat wat ik van plan was hem nog meer uit het lood zou slaan: **Pf2-h3!?** En ja hoor hij pakte onmiddellijk: **Th8xh5** en toen was hij na **Ph3-f4+ g3xf4 g5xf4** helemaal de kluts kwijt. Dus even later stond het zo :

Wit is min of meer in zetdwang. Leuk hè? En zijn tijdvoorsprong was ook opeens weg. Blinde paniek. It should have been me. Hij liet al mijn pionnen staan en gaf al zijn pionnen weg. En eindelijk eindelijk, This doesn't happen every day, gaf hij op en kwam er een eind aan het refrein in mijn hoofd.